

Hồi 28

Phi Qua Dây Sắt

Thoát Chết Dưới Vực Thẳm

Nhung tánh ông ta rất nóng và quái dị nên gây rất nhiều thù địch, chỉ vì thế mà phái Nga Mi chúng tôi bị các kẻ thù đến phá khuấy luôn luôn. Chương môn hai đời của bốn phái trước đã giam lỏng ông trên núi Nga Mi và đặt chùa Vạn Thọ trên đỉnh Thiên Phật làm nơi tu luyện cho ông ta. Từ đó trở đi, ông ta ở luôn trên chùa Vạn Thọ, không những tiểu đệ vô duyên không được lên yết kiến mà các vị sư trưởng của tiểu đệ cũng chưa hề gặp mặt ông ta bao giờ. Riêng có Kim Đỉnh đại sư bá, với địa vị Chương môn, hàng tháng cứ đến ngày mùng một và rằm là lên trên Thiên Phật Đỉnh chiêm bái hai lần. Đệ e Kim Đỉnh xúi giục ông ta đối địch Vân huynh cũng nên.

- Đông Phương huynh cho đệ hay chuyện này, đệ rất cảm ơn.

- Đệ cũng biết Vân huynh là một cao thủ đương thời, võ công tuyệt đỉnh nhưng mong Vân huynh cũng nên đề phòng sự đánh lén, đánh trộm. Ngày hôm nay Vân huynh ở trên núi Nga Mi đã trở lên thù địch với mọi người, tất nhiên lúc nào cũng có những cặp mắt tò mò chú ý tới Vân huynh. Vì vậy xin Vân huynh thứ lỗi tiểu đệ không đủ tài để tương trợ. Xin tạm cáo lui.

Nói xong, Đông Phương Ngọc Côn chấp tay vái chào, quay mình đi liền.

Lúc ấy trên Thần Thủy Cát bồng có một bóng trắng phi ra, thoáng cái Dao Hồng đã đến trước mặt Dư Vân tủm tỉm cười nói:

- Gia sư cho mời đại ca. Tiểu muội dẫn đường, xin đại ca cứ theo tiểu muội.

Hai người kẻ trước người sau đi thẳng về phía Thần Thủy Cát.

Trong bụi cây thông, trước chùa Đại Nga, cách Thần Thủy Cát hơn trăm thước, bồng có bốn bóng người nhảy ra, ba tầng một tục. Ba hòa thượng tuổi ngoài năm mươi, thân mình vạm vỡ, tay người nào cũng có cầm thiền trượng đen nhánh. Còn vị thường nhân là một ông già trên năm mươi tuổi, một đôi Phật Thủ Quài cắm trên vai, hai mắt rất tinh anh, trông rất oai phong, đưa mắt nhìn Thần Thủy Cát cười nhạt và nói:

- Dù sao hành vi của Dư Vân cũng làm nhục bốn môn quá đỗi. Và y cũng khinh miệt phái Nga Mi chúng ta không có người tài giỏi. Hừ hừ, Dư Vân dù có ba đầu sáu tay đi chẳng nữa cũng không sao địch nổi bốn chúng ta vây đánh cùng một lúc. Ngoài ra chúng ta còn có thêm ba con đười ươi trợ lực. Ba con thú ấy mạnh vô cùng, bất cứ ai cũng khó mà địch lại.

Một tăng nhân tiếp lời:

- Nơi đây không tiện cho chúng ta hạ thủ y. Lữ Mạng Ân sư thái ra đây cản trở thì chúng ta khó bề xử trí lắm. Dư Vân dám một mình tới đây tất nhiên võ công của y không phải tầm thường. Bình sư đệ không nên khinh địch như vậy.

Ông già mặc thường phục ngẫm nghĩ giây lát gật đầu đáp:

- Ngoài bụi cây thông là nơi y đi qua, chúng ta cứ việc ra đó chờ đợi.

Thế rồi ba tăng một tục quay mình đi liền. Tiếp theo đó trên cành cây có con đười ươi cao hơn một trượng, khắp mình phủ một bộ lông vàng, mắt tròn lên, mồm nhe răng vàng khè, đi hai chân như người vậy theo sau ba tăng một tục nọ...

Lúc ấy là giữa trưa, trong Thần Thủy Cát có ba cái bóng người phi ra, hai bóng người bé nhỏ chạy thẳng xuống chân núi. Người còn lại chính là Vân Nhạc đang ung dung đi vào bụi cây thông trước chùa Đại Nga. Chàng vừa xuyên qua khỏi rừng thông, bỗng gặp người ra nhìn, thì ra phía trước có ba tăng một tục đang tiến lại.

Ông già mặc thường phục bỗng tiến lên hai bước hất hàm hỏi:

- Người đi tới có phải Dư Vân đại hiệp đo không? Tại hạ là Bình Kiếm Hào, hôm nay thật hữu duyên được hưởng phong thái, trong lòng hớn hỡ biết bao.

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Bình lão sư, chúng ta là người thẳng thắn, không nên làm những chuyện lén lút. Chắc các hạ chờ Vân mỗ đã lâu rồi phải không, chẳng hay có việc gì cần đến Vân mỗ như vậy?

Bình Kiếm Hào cả cười:

- Dù sao Dư đại hiệp cũng nhanh nhẩu hơn người thường, tại hạ có một điều muốn yêu cầu tuy hơi quá đáng, là xin đại hiệp hãy trả lại tín phù của bốn môn, để danh dự của bốn môn được bảo tồn. Được vậy thì tại hạ nhớ ơn đức của đại hiệp mãi mãi.

Dư Vân ngạc nhiên vô cùng, không ngờ Bình Kiếm Hào lại có sự yêu cầu quá đáng, trong lòng khó nghĩ vô cùng. Nhưng bây giờ chàng đã như người cười trên mình cọp. Chàng cũng biết nếu trao trả tín phù cho họ ngay thì Kim Đỉnh thượng nhân lại được phục chức Chứng môn liền.

Với chàng thì không sao nhưng với bọn Dao Hồng thì thế nào Kim Đỉnh thượng nhân cũng đem ra trị tội. Cho nên chàng lắc đầu vừa cười vừa nói:

- Sáng hôm nay Dư mỗ đã hứa với Tía Trúc đại sư là sẽ trao trả tín phù tận tay bốn vị trưởng lão nên bây giờ tại hạ không thể vâng lời được, xin Bình lão sư thứ lỗi cho.

Bình Kiếm Hào bỗng biến sắc mặt, trầm giọng hỏi tiếp:

- Dư đại hiệp tự tin có thể thắng người Chưởng môn của chúng tôi à?

Dư Vân với thái độ kiêu ngạo đáp:

- Sự thắng hay bại, không thể nói trước được. Nếu không may Dư mỗ bại thì lệnh phù sẽ trở về tay Kim Đỉnh thượng nhân ngay, bằng không lẽ Kim Đỉnh thượng nhân thất thủ thì sao? Thử hỏi Bình lão sư tự nhận công lực của mình có hơn Kim Đỉnh thượng nhân không?

Bình Kiếm Hào cười nhạt một tiếng, hai tay đang chống nạnh bỗng giơ lên rút đôi Phật Thủ Quài cắm trên vai xuống và quát tháo:

- Nói nhiều vô ích, tại hạ muốn dùng đôi Phật thủ Quài này để lãnh giáo võ công thiếu hiệp.

Nói đoạn y múa đôi Phật Thủ Quài xông tới tấn công Dư Vân liền. Bình Kiếm Hào vừa ra tay đã dùng thế quài rất ác độc, nhằm trên dưới thân người Dư Vân tấn công tới.

Dư Vân không muốn kết nhiều oán với mọi người nên chờ thế quài của đối phương sắp tới liền nhún mình nhảy sang một bên tránh né. Chàng chưa hạ chân xuống mặt đất đã nghe có một luồng gió nặng đè xuống hai đầu vai và bên tai còn nghe tiếng quát lớn:

- Dư thí chủ, bản tăng xin thất lễ đây.

Với võ công siêu tuyệt cổ kim Dư Vân đối phó với ba tăng một tục này dễ như trở bàn tay, nhưng chàng không muốn kết oán quá nhiều. Hơn nữa vì giữ lời răn bảo của Vô Lượng thượng nhân: "Trước khi chưa tích được mười công đức, không được giết oan giết uổng một người nào cả". Chỉ nghe tiếng gió chàng biết đối phương dùng thiền trượng đánh tới, vội giơ tay trái lên bắt luôn đầu gậy rồi mượn sức nhảy lên cao hai trượng, dáng người đẹp vô cùng.

Còn hai vị tăng kia xông lên lại tấn công một lúc nhưng võ khí của chúng chưa đánh trúng người Dư Vân thì chàng đã nhảy ra xa rồi.

Ba tăng một tục thấy võ công của Dư Vân siêu tuyệt như vậy đều kinh hãi. Bình Kiếm Hào không chờ Dư Vân đứng vững đã múa song quài xông tới tấn công tiếp, oai mãnh vô cùng. Lúc này Dư Vân lại giở Thất Cầm thân pháp ra, người như con chim ung lớn, giương hai cánh tay, đột nhiên lại vọt lên cao năm thước, tránh khỏi thế quài của đối thủ.

Lúc ấy chàng bỗng nghe trên đầu có tiếng quát lớn:

- Dư thí chủ, có mau bó tay chịu trói không?

Chàng cười nhạt một tiếng và đáp:

- Chưa chắc ta chịu bó tay một cách dễ dàng như các người tưởng đâu.

Chàng vừa cười vừa hạ mình xuống đất, lại nhún chân một cái, lướt tẻo sang bên ra tận ngoài xa ba trượng. Ba tầng một tục cũng đuổi theo tới nơi, mỗi người đứng một phương chăm chú nhìn cử động của Dư Vân.

Tuy vậy người nào người nấy trong lòng cũng phục thầm võ công tinh kỳ của chàng.

Dư Vân buông xuôi tay xuống, thái độ rất ung dung, miệng mỉm cười, trông càng tao nhã tuấn tú.

Bình Kiếm Hào lên tiếng:

- Dư đại hiệp, nhân lúc anh em tại hạ chưa dỡ sát thủ ra thì tốt hơn hết đại hiệp nên trao ngay ấn tín phù cho chúng tôi để khỏi tổn thương hòa khí.

Dư Vân cười nhạt đáp:

- Bình lão sư hà tất còn phải nói nhiều làm gì. Nếu Dư mỗ không lập thế quyết không ra tay đã thương người thì lão sư làm gì còn đứng đó ăn nói ngông cuồng như vậy được.

Bình Kiếm Hào mặt đỏ bừng quát lớn:

- Dư đại hiệp đã bướng bỉnh và kiêu ngạo như vậy thì anh em tại hạ cũng đành thất lễ vậy.

Nói xong chỉ thấy ự rú lên một tiếng điếc tai, đột nhiên trong rừng có ba con đười ươi nhảy ra bao vây lấy Dư Vân, nhe nanh múa vuốt trông rất rùng rợn.

Dư Vân thấy ba con đười ươi nọ to lớn hung dữ trong lòng cũng kinh hãi thẫm và nghĩ:

- Ba con quái thú này ta chưa từng thấy bao giờ và cũng chưa nghe ai nói tới. Chắc ba con này do hai giống khỉ, vượn giao cấu sinh ra rồi được người nuôi dạy. Chắc da thịt của nó đao kiếm chém cũng không đứt, sức mạnh của nó như thần. Hừ, nhưng chúng dùng những con thú này đối với ta có nghĩ gì đâu.

Chàng ngấm nhìn ba con đười ươi một hồi rồi cười nhạt nói:

- Mấy con thú này có phải Bình lão sư gọi là sát thủ đó không?

Bình Kiếm Hào cười nhạt một tiếng, chưa kịp trả lời thì vị hòa thượng đứng phía đông niệm phật hiệu rồi đáp:

- Dư thí chủ, ba con Ngao Tinh này là một loại kỳ thú trời sinh ra, sức mạnh vô cùng, có thể xé xác sư tử và tượng đá. Tuy võ công của thí chủ cao siêu thật nhưng dù sao sức người cũng có hạn, làm sao mà địch nổi ba con đười ươi này, mong thí chủ hãy nghĩ kỹ lại thì hơn và vẫn còn kịp.

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Đại sư có lòng từ bi như vậy nhưng vẫn còn ác niệm tồn tại trong lòng.

Vị hòa thượng nọ thở dài một tiếng, im miệng ngay. Bình Kiếm Hào đột nhiên quát lớn một tiếng, ba con đười ươi đã kêu lên rất quái dị rồi nhanh như gió xông lại tấn công Dư Vân liền.

Dư Vân giơ song chưởng lên, dùng hai bí quyết "trấn" và "đẫn" của Di Lạc Thần Công đẩy một cái.

Chỉ thấy một luồng gió mạnh dồn dập tới hai con đười ươi, hai con thú dữ ấy đã bị bắn xa ra ngoài mười mấy trượng rơi vào trong rừng liền.

Trong khi hai con đười ươi bị đẩy vào trong rừng thì con thứ ba đã nhảy xổ tới, Dư Vân vội nhảy sang tránh trái tránh né, giơ tay phải ra nắm chặt lấy tay phải của con thú ấy, hất mạnh một cái. Con đười ươi nọ đã bị Dư Vân tung lên không rồi. Có một điều lạ, khi ba con đười ươi đó rơi xuống mặt đất thì chỉ nghe tiếng kêu lộp bộp thôi chứ không hề nghe tiếng gào thét của chúng. Bình Kiếm Hào và ba hòa thượng nọ đưa mắt nhìn theo mới hay ba con vật đã nằm im trên mặt đất và chết tốt rồi. Cả bốn người đều biến sắc kinh hãi vô cùng. Bình Kiếm Hào cười gằn hai tiếng rồi quát:

- Hôm nay không phải ngươi chết thì ta chết.

Vừa quát y vừa múa đôi Phật Thủ Quài tấn công Dư Vân như vũ bão. Nhưng y bỗng thấy trước mặt bóng người thấp thoáng một cái đã mất tích liền, y lại cảm thấy hai cổ tay bị người nắm chặt, đôi Phật Thủ Quài bị bắn ra đằng xa và còn cảm thấy đôi tay và hai đùi như bị đao chém phải đau buốt tận tim gan, chịu không nổi liền kêu "hự" một tiếng. Nhưng lúc ấy thân hình y tựa như mũi tên nằm trên cung, bị bắn ra ngoài xa sáu bảy trượng và rơi xuống bãi cỏ rồi cũng nằm im như ba con đười ươi vậy, không cử động chút nào.

Ba hòa thượng nọ thấy vậy thần sắc biến đổi, đưa mắt nhìn nhau rồi cùng bước lên hai bước rồi một tăng nhân lớn tiếng nói:

- Quả thật thí chủ thân dũng cái thế, võ công trác tuyệt, xin thí chủ hãy tiếp thử chưởng lực của ba anh em bần tăng thử xem.

Nói đoạn ba tăng nhân đưa sáu chưởng lên từ từ đẩy tới. Dư Vân mỉm cười, cũng dơ chưởng lên đẩy trở lại một cái. Sức hợp chưởng của ba tăng nhân kia bỗng tản mát khiến cả ba đều kinh hãi vô cùng.

Đồng thời chúng còn cảm thấy ngọn gió man mác đó biến thành một luồng gió mềm mại vô hình lẫn át tới càng lúc càng mạnh. Cả ba vị hòa thượng biết là nguy tai đến nơi định thâu chưởng lại nhưng cả sáu cánh tay đều cứng ngắt, cả ba thân hình tựa như tê liệt không sao cử động được nữa. Cả ba biết sắp chết đến nơi, trong đau đớn và bi ai vô cùng.

Lúc ấy chúng thấy Vân Nhạc tỏ vẻ thương tiếc và lớn tiếng nói:

- Ba vị đại sư chớ có ương ngạnh như thế làm chi, xin hãy trở về chùa trước, Dư mỗ có điều gì không nên không phải xin ba vị đợi chờ đến đêm hôm nay sẽ nói sau.

Chàng vừa nói vừa thâu chưởng lực lại, ba tăng nhân nọ cảm thấy như người ốm nặng mới khỏi, chân tay uể oải như không có hơi sức, nên cùng đưa mắt nhìn nhau gượng cười một tiếng rồi loạng choạng đi bước một đến phía rừng thông rồi mất dạng.

Dư Vân chờ ba tăng nhân đó đi rồi mới lững chững ngạo du khắp nơi nhưng chàng không hề bước chân vào một ngôi chùa nào cả vì chàng e đệ tử của Nga Mi trông thấy thì phiền phức lắm. Không bao lâu, chàng đã đi tới Thanh Âm Cát, nơi đây là một trong mười cảnh đẹp của núi Nga Mi.

Chàng đang đứng ngắm cảnh bỗng một lão tăng áo vàng từ trong Thanh Âm Cát bước ra, thung thảng đi lên trên cầu. Lão tăng thấy Dư Vân liền vuốt râu bạc và nói:

- Dư thí chủ đứng ngắm cảnh một mình thế này có thấy thích không? Có muốn tiếp chuyện cùng bần tăng một lát không?

Dư Vân cười đáp:

- Được tiếp chuyện với đại sư thì còn gì hân hạnh bằng, nhưng mong đại sư đừng có coi tại hạ như kẻ thù địch.

Lão tăng nghiêm nét mặt nhìn Dư Vân một hồi rồi thở dài một tiếng đáp:

- Bần tăng là Quả Ân, cũng không muốn vì câu chuyện sáng hôm nay mà làm chúng ta mất vui. Vậy chúng ta không nên nhắc tới chuyện đó làm gì.

- Xin tuân lệnh đại sư.

Quả Ân đại sư liền mời Dư Vân vào Thanh Âm Cát nói chuyện.

oOo

Lúc ấy trời đã sẩm tối. Dư Vân rời khỏi Thanh Âm Cát tiến thẳng về phía Kim điện. Một tăng nhân trong điện lên ra và lớn tiếng nói:

- Có phải Dư thí chủ đó không, tỳ Chưởng môn thấy Kim Đỉnh là trọng địa của phái Nga Mi nên đã đổi chỗ tỳ võ với thí chủ rồi, vậy mong mời thí chủ lên trên Thiên Phật Đỉnh ngay.

Dư Vân liền cười nhạt hỏi:

- Kim Đỉnh thượng nhân đâu?

Tăng nhân nọ cung kính đáp:

- Hiện giờ tỳ Chưởng môn đang chờ thí chủ trên Thiên Phật Đỉnh và dặn tiểu tăng chờ ở đây để chuyển lời đến thí chủ.

- Thôi được, đến giờ phút này mà lão hòa thượng ấy còn giữ trò hách dịch ấy làm gì.

- Xin thí chủ ăn nói cẩn thận đôi chút.

- Chẳng hay hòa thượng Kim Đỉnh còn tại chức chưởng Môn hay sao mà y hách dịch như thế?

Tăng nhân nọ ngăn người ra không biết trả lời sao vì y biết Kim Đỉnh thượng nhân đã mất lệnh phù không khác gì đã mất chức vị Chưởng môn, tất nhiên không còn hách dịch như trước nữa. Dư Vân thấy tăng nhân đó tỏ vẻ băn khoăn, giả vờ như không biết gì hỏi tiếp:

- Sao đại sư có vẻ ngần ngại vậy, ai khiến đại sư phải lạng thinh như vậy?

Tăng nhân đó cả giận quát lớn:

- Thí chủ nói lời thô, để tiểu tăng phải chịu trọng trách, vậy tiểu tăng xin cáo lui ngay và thí chủ tự lên trên phật đỉnh.

Dư Vân ha hả cười:

- Người tưởng ta cần phải gặp mặt lão tặc Kim Đỉnh để đấu một phen chí tử hay sao?

Nói xong chàng quay người định đi luôn. Tăng nhân nọ lo âu vô cùng, vội chạy lại xin lỗi:

- Xin thí chủ lượng thứ cho tiểu tăng lỗ mãng, vô lễ. Tiểu tăng xin dẫn đường. Mời thí chủ theo bần tăng lên trên tuyết đỉnh.

Tăng nhân vừa nói vừa tiến lên trước Dư Vân để dẫn đường, chân đi như bay, thỉnh thoảng quay lại nhìn.

Dư Vân tủm tỉm cười theo sau tăng nhân nọ, vượt qua hai ngọn núi mới tới một ngọn núi thật cao. Khi lên tới tuyết đỉnh đó, tăng nhân ngừng chân đứng lại. Dư Vân ngạc nhiên nhìn trước nhìn sau rồi hỏi:

- Nơi đây là Thiên Phật Đỉnh ư?

Tăng nhân đó dùng tay chỉ sang ngọn núi trước mặt và đáp:

- Bèn kia cơ.

Dư Vân nhìn sang ngọn núi bên đó, thấy cách ngọn núi nơi mình đứng hơn hai mươi trượng, mà ngọn núi đó cao chọc trời, dưới ánh trăng sáng như vậy mà không sao thấy được đỉnh của ngọn núi đó. Chàng lại thấy bên dưới đỉnh núi mà mình đang đứng là vực thẳm sâu nghìn trượng, không những không có lối đi sang Thiên Phật Đỉnh mà cả chim chóc cũng khó bề bay vượt qua được, chàng liền cười nhạt hỏi:

- Tại sao đại sư không tiếp tục dẫn tại hạ đi?

Tăng nhân nọ đáp:

- Thiên Phật Đỉnh vốn dĩ là cấm địa nên tiểu tăng không được phép lên trên đó.

- Đi sang đó bằng cách nào?

- Thí chủ không thấy trên tuyết đỉnh này có hai sợi dây sắt nối thẳng tới lưng chừng núi bên kia hay sao? Với công lực siêu việt của thí chủ, bần tăng chắc thí chủ qua đó dễ dàng lắm.

Dư Vân ngạc nhiên, đưa mắt nhìn hai sợi dây sắt to bằng cánh tay trẻ con, một đầu móc ở lưng ngọn núi kia. Hai sợi dây đó, một cao một thấp, có thể dùng sợi dây dưới để đi và vịn tay vào sợi dây trên. Nhưng gió thổi mạnh như vậy, hai sợi dây to và nặng đến thế bị gió thổi đu đi đu lại.

Chàng nghĩ thầm:

- Thế nào chúng cũng có mưu đồ xảo quyết gì đây.

Đoạn chàng từ từ quay lại nhìn mặt tăng nhân nọ, thấy đôi mắt của chàng rất oai nghiêm, tăng nhân nọ rùng mình hãi sợ.

Dư Vân giọng lạnh lùng hỏi:

- Ngoài hai dây sắt này, còn lối nào có thể lên được trên Thiên Phật Đỉnh nữa không?
- Còn có một con đường dốc lắm nhưng con đường ấy là con đường cấm. Hơn trăm năm nay không ai dám lên bằng đường ấy cả. Vì lên bằng con đường đó là bị xử tử ngay. Chỉ có Chưởng môn là leo được dây này lên trên Phật Đỉnh thôi, ngoài ra tiểu tăng không thấy người nào qua được. Vả lại Thiên Phật Đỉnh là nơi cấm địa, nên người có võ công cao siêu đến đâu cũng không dám lên trên đó.

- Theo như đại sư nói, chắc võ công của đại sư cũng cao siêu lắm, vậy phiền đại sư dẫn đường. Dư mỗ cam đoan với đại sư, sẽ bảo vệ đại sư bình yên xuống khỏi Thiên Phật Đỉnh.

Tăng nhân nọ nghe nói biến sắc, hai mắt tỏ vẻ sợ hãi giọng run run đáp:

- Võ nghệ tiểu tăng thô sơ lắm, làm sao qua nổi sợi dây sắt kia mà lên Thiên Phật Đỉnh. Mong thí chủ lượng thứ cho.

Dư Vân cười nhạt một tiếng, ra tay lẹ như gió, nhắm khí hải huyết của tăng nhân đó điểm liền. Tăng nhân nọ liền kêu "hự" một tiếng, chết giắc ngay.

Gió núi thổi ào ào, hai sợi dây sắt đu đi đu lại hoài, Dư Vân nhìn hai sợi dây sắt một hồi và nghĩ thầm:

- Chắc lão tặc Kim Đỉnh thế nào cũng lập ngụy kế để chờ ta đến giữa đường rồi quân phục của y liền chặt đứt hai đầu sợi dây đi là ta bị rơi xuống vực thẳm sâu vạn trượng, tan sương nát thịt liền. Mưu của tên ác tặc ấy ác độc thật nhưng làm sao lừa nổi ta. Bây giờ ta đã điểm huyết tăng nhân này rồi, có thể coi như đã diệt trừ mọi hậu họa nhưng còn đầu dây bên kia thì sao?...

Chàng nghĩ mãi, không sao nghĩ ra được cách nào hoàn hảo để qua bên Thiên Phật Đỉnh. Trong lúc chàng còn băn khoăn thì sự nghĩ ra một kế:

- Hai ngọn núi này cách nhau chừng ba chục trượng thôi, nếu ta dờ khinh công Lăng Không Hư Độ và Thiên Long Bát Thức thì qua dễ như chơi. Dù đầu bên kia có người rình để chặt đứt đi nữa cũng vô hại vì chúng chưa kịp chặt đứt thì ta đã qua bên đó rồi.

Đoạn chàng cúi xuống nhìn vực thẳm thì thấy sâu tựa không có đáy, trong lòng cũng lo âu nên chàng vẫn trù trù chưa dám quyết định.

Một lát sau chàng lại nghĩ tiếp:

- Nếu do con đường khác lên Thiên Phật Đỉnh thì lão già Kim Đỉnh sẽ khinh thường ta.

Nghĩ tới đó chàng bỗng can đảm lên và ngấm ngấm suy tính cách phi sang bờ bên kia. Chàng quyết định xông liền dõ khinh công Tiềm Long Thăng Thiên trong Thiên Long Bát Thức ra, thân mình vọt lên nhanh như điện, nhảy một cái đã xa được bảy tám trượng. Chân chàng vừa đụng dây sắt là chàng nhún một cái nhảy lên sử dụng thế thứ hai trong Thiên Long Bát Thức vượt qua được ba trượng nữa.

Tiếp theo đó, chàng khom lưng, tung mình lên trên không chân trên, đầu dưới duỗi thẳng hai cánh tay ra. Chàng đang đợi cho thân mình rơi xuống dưới tới dây sắt là dùng tay nhún đi thì bỗng nghe có tiếng người xem vào trong gió vọng tới bên tai.

- Thiên Long Thân Pháp tuyệt diệu và đẹp vô cùng.

Chàng kinh hãi vô cùng, đưa mắt nhìn sang bờ bên kia, đột nhiên thấy một bóng đen nhảy tới và giơ một môn khí giới có ánh sáng xanh lè, nhắm dây sắt kia chém lia lịa.

Trong lúc sắp chết đến nơi, Dư Vân không hề nao núng chút nào, tay chàng vừa nắm được dây sắt đã mượn sức đu luôn một cái, thì lúc ấy hai sợi dây sắt đã bị kẻ địch chặt đứt rồi và rơi xuống vực thẳm. Còn Dư Vân đã bay là đà tới vách núi Thiên Phật Đỉnh nắm vào một tảng đá.

Trong lúc chàng còn chưa đứng yên đã thấy có ba đạo ánh sáng kiếm lấn át tới. Gặp lúc nguy nan, Dư Vân không còn nghĩ tới lời răn bảo của sư thúc tổ nữa liền múa song chưởng, đánh mạnh vào đầu ba kẻ địch. Ba tên nọ cùng gào thét thảm khốc, ánh kiếm cũng mất hẳn.

Tiếp theo đó, ba cái xác rớt xuống vực thẳm rồi mất dạng. Dư Vân tung mình nhảy lên tảng đá lớn, nghĩ đến tình cảnh vừa rồi cũng toát mồ hôi lạnh. Chàng định hồn xong, ngẩng mặt lên nhìn phía trên, thấy vách núi mọc đầy những cây con và mây đại. Chàng cũng biết ngoài cách leo lên trên vách này không còn đường nào khác để lên trên đỉnh núi cả.

Chàng liền thở dài và nghĩ thầm:

- Ác tặc Kim Đỉnh quả thật nham hiểm, muốn dùng vực thẳm này để chôn vùi thân xác ta. Bây giờ, từ đây lên tới đỉnh núi còn cách một trăm dặm nữa, giữa đường chưa chắc đã được bình yên vô sự. Leo lên như thế này còn khó hơn dùng Lăng Không Hư Độ vượt qua vực thẳm hồi này.

Nhưng chàng nghĩ mãi vẫn chưa ra được phương pháp nào leo lên núi. Chàng đang lo âu bỗng sực ra một kế:

- Ba người vừa nãy bị ta đánh chết kia chắc thế nào cũng do lối đi bí mật mới đến được nơi này. Chắc chúng cũng đã tính toán trước rồi, nếu không hãm hại được ta chúng sẽ dò lối đi bí mật đó mà rút lui ngay.

Nghĩ tới đó chàng liền đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm. lát sau, chàng thấy chỗ cạnh tảng đá lớn có những sợi mây bám vào và có mấy chỗ lá rụng và sây sụt nên đoán chỗ đó thế nào cũng có tay người đụng tới. Đồng thời chàng thấy hai sợi mây tua xuống dưới tảng đá, trong lòng càng nghi thêm và nghĩ tiếp:

- Chẳng lẽ bên dưới tảng đá này có lối đi bí mật chẳng?

Chàng vừa nghĩ vừa nhảy tới nắm hai sợi mây đó mà leo xuống. Quả nhiên dưới đó có một cái hang động, bề cao và bề rộng hơn một trượng. Chàng tung mình nhảy đến trước cửa động rồi rón rén bước từng bước đi vào bên trong. Càng vào lối đi càng hẹp và âm u, đi được một quãng nữa chàng mới hay lối đi càng sâu bao nhiêu càng dốc bấy nhiêu. Chàng biết ngay do đường hang này thế nào cũng lên được trên Thiên Phật Đỉnh. Chàng đi sâu hơn năm trượng, bỗng có tiếng đối thoại của hai người, liền dừng lại lắng nghe. Một người nói:

- Sao ba người đi từ hồi nãy đến giờ vẫn chưa quay trở lại nhỉ? Hay là Dư Vân đi lối khác? Lối kia có bậc thang đá từ dưới chân lên đỉnh, nếu Dư Vân biết con đường ấy thì hà tất y phải mạo hiểm đi trên hai sợi dây sắt, chúng ta chờ đợi ở đây thật chẳng phí công vô ích ư?

Người kia với giọng rất trầm đáp:

- Lối đi có bậc đó là cấm địa, bất cứ ai hễ bước lên là bị giết liền. Hơn trăm năm nay không ai dám do lối ấy đi cả.

Lại có tiếng cười âm thầm, tiếp theo người lên tiếng đầu tiên nói:

- Điều cấm đó không làm cho Dư Vân sợ hãi đâu. Công lực của y trác tuyệt, y đã dám một thân một mình tới núi Nga Mi, lên vào Thiên Phật Đỉnh lấy trộm lệnh phù của Chưởng môn thì dù Thiên Phật Đỉnh có là đầm rồng hang hổ y cũng chẳng nề. Nhưng Chưởng môn của chúng ta rất hiểu tâm lý của các bậc cao thủ trong võ lâm như Dư Vân thì thế nào cũng tự thị võ công của mình cao siêu, nên biết rằng qua bằng hai dây sắt này rất nguy hiểm nhưng vì kiêu ngạo nhất định y sẽ do lối đó.

Dư Vân nghe người đó nói như vậy trong lòng cũng kinh hãi thẫm và nghĩ:

- Đúng vậy, ta mắc phải cái bệnh kiêu ngạo ngông cuồng mà không hay biết. Từ nay trở đi làm việc gì ta cũng phải nghĩ chín chắn mới được. Thảo nào sư phụ ta cứ răn bảo ta

luôn: “Thiếu niên có tính nóng nảy nên gặp bất cứ việc gì cũng đừng kích động, phải bình tĩnh mà ứng phó”. Lời của sư phụ thật chí lý.

Chàng lại nghe tiếng một người khác nói:

- Theo lời đại ca vừa nói thì Dư Vân thế nào cũng theo bằng đường dây sắt phải không? Như vậy lúc này có lẽ Dư Vân đã bị tan sương nát thịt ở dưới vực thẳm sâu vạn trượng rồi.

- Điều này khó đoán biết trước được. Nhưng ba người kia võ công rất cao siêu thuộc hạng đệ nhất cao thủ đương thời, cơ trí lại tuyệt luân chưa biết chừng họ đang núp ngoài cửa động để đợi Dư Vân đến cũng nên. Hay là Dư Vân đã biết rõ quỹ kế của Chưởng môn chúng ta mà không dám sang bên này. Hà, lúc này Chưởng môn của chúng ta chắc nóng lòng sốt ruột lắm. Vì Thế Vân sư tổ không chịu ra tay giúp nên Chưởng môn của chúng ta mới phải dùng đến quỹ kế đó. Nếu kế này không thành, Dư Vân lên được trên Thiên Phật Đỉnh, Thế Vân sư tổ nhìn thấy đã phạm phải điều nghiêm cấm của bốn môn thì thế nào cũng ra tay liền. Sư tổ của chúng ta là một nhân tài kiệt xuất, hai trăm năm nay, bốn môn không có người nào tài giỏi bằng, thì võ công của Dư Vân có cao siêu đến đâu cũng không phải đối thủ của sư tổ.

Dư Vân nghe nói kinh hãi thâm nghĩ:

- Quả nhiên Đông Phương Ngọc Côn đoán không sai, hiện giờ lão tặc Kim Đỉnh đang ẩn trốn và dụ cho ta phạm phải cấm lệ. Chi bằng ta hãy lẹ tay chớp bắt lấy hai tên này để tra hỏi xem lão tặc Kim Đỉnh đang ẩn núp ở đâu rồi ta đi tới đó mà kiếm y để khỏi mắc phải mưu kế của y.

Chàng đoán chắc chỗ đứng của hai người kia cách chỗ chàng hơn mười trượng thôi bèn nhẹ chân lướt về phía trước. Lúc ấy trong động lặng yên như tờ, tuy chàng đi nhẹ như vậy mà vẫn có tiếng gió động. Hai người nọ biết ngay và quát hỏi:

- Ai đó, có phải là...

Người đó chưa nói dứt, Dư Vân đã phi thân tới trước mặt hai người, hai tay nhanh như chớp chớp vào đầu vai của hai gã. Hai tên đó chỉ kêu “hự” một tiếng thân mình đã tê liệt và té ngã xuống đất, hai mắt trợn trừng nhìn thẳng vào mặt Dư Vân. lát sau, một người lên tiếng:

- Bạn có phải là Dư Vân đấy không? Ra tay đánh lén như vậy chúng ta không phục chút nào. Có mau giải huyệt cho chúng ta rồi đấu một trận, dù chúng ta có thua cũng không oán hận.

Dư Vân thâu hai cánh tay lại vừa cười vừa nói:

- Phải, Dư mỗ đây. Ta không muốn giết hai vị đâu nhưng lúc này hai vị muốn ta giải huyết thì không thể được, phiền hai vị nằm nghỉ ở đây vậy nhé.

Người nọ rầu rĩ vô cùng và không nói năng gì nữa, đồng thời y cảm thấy người mềm nhũn dần. Y thử ngấm ngấm vận công giải huyết nhưng vừa vận công một cái đã thấy khí huyết đảo ngược nên không dám tiếp tục và cứ thở hổn hển. Còn người nọ với giọng khàn khàn hỏi:

- Chúng tôi có ba người canh gác ngoài động, tại sao không thấy họ quay trở lại, chắc ba người đó đã bị các hạ điểm huyết rồi phải không?

Dư Vân gật đầu đáp:

- Ba vị ấy ư? Lúc Dư mỗ sang tới bên này, họ liền múa kiếm đánh lên Dư mỗ nhưng Dư mỗ tránh sang bên, họ đâm hụt và vì thế công quá mạnh không hãm lại được nên rơi xuống vực sâu rồi.

Hai người nọ nghe nói đều kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau, không dám lên tiếng hỏi. Dư Vân lại nói tiếp:

- Dư mỗ có một việc muốn hỏi hai vị, chẳng hay bây giờ Kim Đỉnh thượng nhân đang ẩn núp ở đâu?

Hai người ngẩng đầu lên nhìn, thấy đôi mắt của chàng sắc bén và rùng rợn vô cùng nên kinh hãi khôn tả. Một lát sau, một người mới dám lên tiếng đáp:

- Chúng tôi mong các hạ nên nhân đức một chút thì hơn, Kim Đỉnh thượng nhân có phải là người thù bất cọng đại thiên với các hạ đâu? Hơn nữa võ công của Thượng nhân không kém các hạ bao nhiêu thì nếu hai người đấu với nhau, đã chắc ai được ai thua nên tại hạ mong các hạ quay trở về là hơn, lúc này vẫn chưa muộn.

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Hai vị có biết lúc Dư mỗ tới thì có đường đi mà bây giờ muốn quay lại thì cũng chẳng còn lối nào nữa. Bây giờ không khác gì tên đã đặt trên cung, không bắn không được. Xưa nay Dư mỗ hành sự đều có mục thước, hai vị cứ yên tâm, cho biết chỗ ẩn nấp của Thượng nhân, Dư mỗ sẽ có cách xử trí rất ổn.

Người nọ kinh ngạc hỏi:

- Dây sắt đã bị chặt đứt rồi ư?

Người giọng khàn thờ dài một tiếng rồi tiếp:

- Chưởng môn của chúng tôi giờ đang ở trên Tầng Kinh Các về phía đông chùa Vạn Thọ, các hạ lên trên đó ắt sẽ gặp.

Dư Vân gật đầu:

- Đa tạ hai vị đã cho biết nơi ẩn thân của Kim Đỉnh thượng nhân nhưng vẫn phải phiền hai vị hãy nằm nghỉ tạm nơi đây. Sau mười hai tiếng đồng hồ huyết đạo cấm chế sẽ tự động giải khai.

Đoạn chàng liền điếm huyết cho hai người ngủ kỹ rồi gỡ khinh công ra đi thẳng về phía trước. Không bao lâu chàng đã ra khỏi hang động và thấy mình đã ở trên Thiên Phật Đỉnh rồi. Lúc ấy mặt trăng đã lên tới đỉnh đầu, gió lạnh thổi ào ào, chàng đưa mắt nhìn xung quanh, thấy chùa Vạn Thọ cách không xa, rất đồ sộ, nhưng không thấy có ánh đèn đóm gì cả. Chàng thở dài một tiếng, liền gỡ khinh công ra tiến thẳng về phía chùa.

oOo

Trong phòng phía đông Tầng Kinh Các, giá sách chật ních, có hàng vạn cuốn kinh bầy la liệt trên những cái giá ấy. Giữa phòng, một lão tăng đang ngồi trên một tấm thảm bồ đoàn, cúi đầu chấp tay. Lão tăng đó chính là Kim Đỉnh thượng nhân, Chưởng môn của phái Nga Mi, đang ngồi yên, lòng rầu rĩ và phần uất khôn tả, thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng và nghĩ:

- Nếu Dư Vân trúng phải mưu kế thì hiện giờ y đã bị chôn thân dưới vực thẳm và ta sẽ lấy lại linh phù của Chưởng môn trong xác y. Như vậy oai vọng và quyền thế của ta sẽ được bảo toàn, mọi việc được giải quyết một cách ổn thỏa, bằng không cuộc diện sẽ không thể tưởng tượng được.

Y đang nghĩ bỗng nghe có giọng người lạnh lạnh nói:

- Dư mỗ đã y hẹn của Thượng nhân tới đây, Thượng nhân trầm tĩnh như vậy quả thật không hổ thẹn khí độ của một vị Chưởng môn, Dư mỗ không sao bằng được.

Kim Đỉnh thượng nhân giật mình kinh hãi. Y cũng không hiểu sao Dư Vân biết mình ẩn núp nơi này. Y cứ tưởng dù Dư Vân có lên được trên đỉnh núi thì cũng phải vào chùa Vạn Thọ khám xét mọi nơi để tìm kiếm mình và thể nào cũng kinh động đến Thế Vân sư bá, như vậy Dư Vân thoát sao khỏi bị sư bá bắt giam. Nhưng ngờ đâu bao mưu kế của y đều bị tan rã.

Y chưa kịp quay người lại, tay trái đã đánh về phía sau một chưởng vừa mạnh vừa lẹ, đồng thời y định tung mình nhảy ra phía trước nhưng trong khi y chưa kịp gỡ chưởng lực ra đã thấy cổ tay bị nắm chặt và yếu mạch bị điểm trúng, chân tay tê tái, chân lực chạy lộn lại dồn vào trong nội tạng, khiến tâm thần y bị chấn động rất mạnh nên y không sao chịu đựng được kêu “hự” một tiếng.

Dư Vân biết nếu Thượng nhân đánh chưởng đó ra, nếu mình chống đỡ thì thế nào cũng gây thành tiếng động lớn và Thế Vân thiền sư sẽ biết liền. Vì vậy vừa ra tay chàng đã gỡ thủ pháp tuyệt học Hiên Viên Thập Bát Giải, chỉ một thế Khôi Tinh Điểm Đẩu (ngôi sao khôi điểm bút vào cái đầu) nhanh như điện chớp nắm luôn yếu huyệt cổ tay của Thượng nhân và thuận tay xách y lên. Nhân thế nhảy của Thượng nhân, Dư Vân kéo y lên một cái thành ra Thượng nhân ngã lộn trở lại.

Dư Vân dùng sức rất khéo nên lúc Thượng nhân ngã xuống đất không có một tiếng động nào. Chàng còn khéo hơn nữa là khiến Thượng nhân vừa té xuống đã đối diện ngay với mình. Thế là bốn mắt nhìn nhau, Thượng nhân còn đau khổ hơn là chém giết.

Dư Vân thấy mặt Thượng nhân như vậy liền cười nhạt và khẽ hỏi:

- Mưu kế của Thượng nhân ác độc và hiểm trá thật, Thượng nhân định vùi xác Dư mỗ xuống dưới vực thẳm nhưng trời có bao giờ hại người hiền đâu. Vậy bây giờ Thượng nhân còn muốn nói gì nữa không?

Thượng nhân nghĩ ngợi giây lát rồi mới gượng cười đáp:

- Nhờ trời mà thí chủ không bị vùi thân dưới vực thẳm, lão phu còn biết nói sao nữa nhưng thí chủ trách lão tăng dùng độc kế hãm hại thì hơi quá đáng. Lão tăng chấp pháp đệ tử của bốn môn, có điều gì xúc phạm đến thí chủ đâu mà thí chủ làm cho bản tăng mất hết oai vọng và tôn nghiêm. Nên bản tăng bắt buộc phải hành động như vậy, hoàn cảnh xui nên chứ có phải bản tăng chủ tâm như thế đâu. Nếu thí chủ đứng vào địa vị của bản tăng thì sẽ thấy bản tăng làm như vậy không có gì là thái quá.

Dư Vân mỉm cười hỏi tiếp:

- Thượng nhân bảo Dư mỗ hành sự như vậy là thái quá phải không?

Thượng nhân gật đầu:

- Thí chủ biết rõ như vậy hà tất còn phải hỏi bản tăng?

Dư Vân bỗng đổi giọng, vẻ mặt giận dữ tiếp:

- Việc ngày hôm nay đúng như lời Thượng nhân vừa nói nhưng nếu Thượng nhân bình tâm tĩnh trí mà nghĩ lại những việc mình làm từ xưa thì sẽ tự thấy Dư mỗ còn chút nhân hậu đấy.

Kim Đỉnh thượng nhân ngăn người giầy lát rồi hỏi:

- Khuyết điểm của bản tăng chỉ là hơi nóng nảy và ương ngạnh thôi còn tự vấn thì bình sinh lão không có làm qua một tội lỗi gì cả. Nhưng bây giờ lão đã lọt vào tay của thí chủ rồi, thí chủ muốn đặt tội gì cho bản tăng chẳng được.

Dư Vân cười nhạt đáp:

- Thượng nhân chóng quên thật, Thượng nhân còn nhớ một người là Truy Hồn Phán Tạ Văn không? Năm xưa các người đã vây đánh cha con Tạ Văn tại Tương Giang mà sở dĩ có cuộc mưu sát đó là do chính Thượng nhân tạo nên. Chẳng lẽ Thượng nhân quên rồi sao? Và cũng không thấy lương tâm cắn rứt ư?

Thượng nhân đang đưa mắt nhìn trăng ngoài cửa sổ, bỗng nghe Dư Vân nói vậy, mặt tái mét nhưng vẫn gượng cười và trả lời:

- Hai đồ đệ của lão bị Tạ Văn khoét mắt, chặt tay còn bị treo lên, chịu nhục ba ngày, sau chúng gào thét đến khô hết máu mà chết nên bản tăng mới phải kết liễu mối ân oán ấy bằng cách bày mưu cho những người có thù với Tạ Văn vây đánh cha con ư. Bản tăng làm như vậy không nên không phải sao?

Dư Vân tức giận khôn tả liền quát lớn:

- Cầm mõm ngay, hai đồ đệ của Thượng nhân đã gây bao nhiêu tội ác mới lãnh cái chết ấy bằng không Tạ đại hiệp là người hào hiệp có tiếng, khi nào lại giết oan hai tên đó?

Lúc ấy Dư Vân muốn giết ngay Thượng nhân nhưng chàng lại nghĩ tới lời khuyên bảo của Vô Lượng sư thúc tổ nên chàng cố nén lửa giận nhưng hai mắt vẫn còn lộ sát khí. Thượng nhân thấy trong lòng khó chịu vô cùng và cũng tự biết thà chết còn hơn sống nên mới cười nhạt một tiếng và đáp:

- Thế ra thí chủ là bạn của Tạ Văn phải không? Như vậy nghĩa phong khả kính thật. Năm xưa lão tăng lập kế dĩ độc, không ai hay biết cả. Ngờ đâu thí chủ lại điều tra ra, như vậy bản tăng khâm phục thí chủ lắm. Nếu năm xưa Tạ Văn trao hai tên đồ đệ đó cho lão tăng chấp pháp thì lão tăng sẽ xử chúng một cách vô tư ngay và vụ vây đánh ở Tương Giang tất nhiên là không xảy ra.

Dư Vân trầm giọng đáp:

- Dư mỗ có phải vì bạn phục thù đầu, sở dĩ mỗ tới đây là do hậu nhân của Tạ Văn nhò vả. Mưu mô của Thượng nhân năm xưa nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm, tới lúc này Thượng nhân còn múa mồm múa mép để gỡ tội cho mình nữa sao? Cứ nói câu chuyện sáng hôm nay chẳng hạn, đủ thấy Thượng nhân vẫn bênh vực người dưới một cách mù quáng như xưa. Nếu năm xưa Tạ đại hiệp có trao hai tên ác đồ đó cho Thượng nhân chấp pháp, Dư mỗ dám chắc là không khi nào Thượng nhân xử chúng một cách công bình.

Kim Đỉnh thượng nhân không sao cãi lại được, ngừng một lát cười nhạt:

- Thí chủ đừng có dồn ép bản tăng quá như vậy. Thiết nghĩ năm xưa ai phải ai trái vẫn chưa thể định đoạt được. Tạ Văn đã có người nối giòng dõi, sao không thấy người đó tới đây? Phải biết thù cha không đội trời chung, nếu con của Tạ Văn tới đây trả thù thì dù bản tăng có chết cũng không oán thán. Còn bây giờ thí chủ đây, thừa lúc bản tăng không đề phòng mà ra tay kèm chế như thế này, có phải công lực bản tăng không bằng đâu. Nếu không được đối diện đứng đắn một phen, thì bản tăng không khâm phục.

Dư Vân liền trả lời:

- Hiện giờ con trai của Tạ đại hiệp đang học võ trên núi, có ngày y sẽ tới lấy đây tìm Thượng nhân còn Thượng nhân muốn đấu với Dư mỗ một trận thì lúc này Dư mỗ không có thì giờ rảnh rỗi hầu tiếp Thượng nhân.

Đoạn chàng buông năm ngón tay ra và tiếp:

- Dư mỗ xin cáo biệt, nhưng mong chúng ta sẽ có ngày gặp lại nhau.

Thượng nhân chỉ thấy chân tay mềm nhũn không sao lấy sức được, thân mình tựa như một con rắn ngồi sụp xuống đất. Dư Vân đang định xuyên qua cửa sổ đi ra ngoài bỗng một luồng gió ngoài cửa sổ thổi vào và có một giọng già vọng vô:

- Người kia, có phải Dư Vân đó không? Đã hơn trăm năm nay, đã cấm người thường leo lên Thiên Phật Đỉnh này. Người có ý xúc phạm thật táo gan vô cùng. Vậy bây giờ người còn nói gì nữa không?

Dư Vân ngăn người ra nghĩ thầm:

- Không ngờ vẫn kinh động đến Thế Vân thiền sư nhưng y đã tới thì cũng đành vậy, chẳng lẽ ta lại hải sợ hay sao?

Đoạn chàng ngó ra ngoài thấy dưới gốc cây cổ thụ có một lão tăng râu tóc bạc phơ đang ung dung đứng. Chàng nghĩ ngợi giây lát liền xuyên qua cửa sổ nhảy tới trước mặt lão tăng nọ. Chàng ngẩng đầu lên thì Thế Vân thiền sư nhìn thẳng vào chàng quát hỏi:

- Người còn dám ở trước mặt lão tăng biểu diễn khinh công phải không?

Lão hòa thượng chưa nói dứt đã giơ năm ngón tay ra chộp Dư Vân liền.

Dư Vân cũng biết thủ pháp của đối phương rất kỳ ảo như bóng theo hình, nếu công lực của mình hơi kém một chút là không sao thoát được chưởng phong của lão hòa thượng. Chàng vội giở Huyền Thiên Tinh Thất Bộ ra để tránh né. Thế Vân thiền sư chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái chàng đã biến mất ngay nên trong lòng tức giận vô cùng, liền giơ cánh tay phải ra và quay người cào một cái. Nhưng y có ngờ đâu cái cào đó cũng hụt nốt và y vẫn không thấy hình bóng đối thủ đâu cả.

Y ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Người trong thiền hạ mà tránh thoát được môn **Cầm Nã Thủ** của lão tăng đây rất hiếm. Nay người này tránh né được như vậy quả thật là một kỳ tài của võ lâm.

Y đang nghĩ bỗng nghe giọng cười của Dư Vân ở sau lưng vọng tới:

- Sao tiền bối không để cho hậu bối giải thích. Dầu hậu bối có điều gì xúc phạm, cũng không tự biết vì sao đáng tội với tiền bối.

Thế Vân thiền sư từ từ quay lại trầm giọng nói:

- Quả thật ngươi không biết cấm lệ của bốn môn sao?

Dư Vân cung kính đáp:

- Xưa nay hậu bối chưa hề bôn tẩu giang hồ bao giờ nên kiến thức rất hạn hẹp. Hậu bối chỉ ở quê nhà nhờ chữa thuốc cho người để kiếm ăn, lần này tỳ sư đệ nhờ vả mới táo gan đến đây và cũng do Kim Đỉnh thượng nhân đã dặn hậu bối đem ấn phù lên trên Thiên Phật Đỉnh này trao trả...

Thế Vân thiền sư ngẫm nghĩ giây lát rồi tiếp:

- Những việc này lão tăng đều biết hết. Vừa rồi hai người nói chuyện với nhau trên Tầng Kinh Các lão cũng đều nghe rõ. Lão tăng đã thề không bao giờ can thiệp và hỏi tới việc của phái Nga Mi. Quả thật ngươi không biết cấm lệ hay sao? Ai tự tiện lên Thiên Phật Đỉnh này sẽ bị xử tử.

Dư Vân đáp:

- Xin lão tiền bối biết rõ cho, nếu lão tiền bối nghĩ hậu bối không nói đúng sự thật thì tiền bối hỏi Kim Đỉnh thượng nhân sẽ biết rõ ngay.

Nói tới đây, chàng ngẫm nghĩ giây lát rồi đưa mắt nhìn Thế Vân nói tiếp:

- Lão tiền bối là cao nhân tiền bối của phái Nga Mi, nay hậu bối mới may mắn được diện kiến chẳng hay lão tiền bối có thể cho biết danh hiệu chẳng?

Thế Vân thiền sư ngắm nhìn Dư Vân một lát rồi trầm giọng đáp:

- Tên hiệu của lão tăng không ai biết đã lâu rồi, người cũng chẳng cần phải hỏi lời thôi làm gì. Nhưng dầu sao đã lên tới Thiên Phật Đỉnh này tức là phạm vào cấm lệ của lão tăng, vừa rồi người lại tránh thoát được thủ pháp Cầm Nã của lão tăng đủ thấy võ công của người khá lắm. Lão tăng cũng không muốn làm khó dễ người đâu quý hồ người chông đỡ nổi hơn trăm hiệp của lão tăng thì lão tăng sẽ để yên cho người rời khỏi nơi đây.

Dư Vân ngẫm nghĩ giây lát rồi khảng khái trả lời:

- Tuy không tự lượng sức mình, hậu bối cũng xin tuân lệnh lão tiền bối, mong lão tiền bối lúc ra tay nhường nhịn cho đôi chút.

Thế Vân thiền sư lạnh lùng đáp:

- Sở dĩ bản tăng bị giam lỏng nơi đây cho tới nay cũng vì xưa nay không biết hai chữ từ bi là gì. Tánh của bản tăng đã quen rồi, không sao thay đổi được, hễ ra tay là phải dùng toàn sức chớ không bao giờ nể nang ai. Cứ xem số mạng của người ra sao chớ lão tăng đây không thể nói trước được.

Dư Vân rùng mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão hòa thượng này vẫn ương ngạnh như xưa, ta phải dùng hết toàn lực mới được.

Đoạn chàng cười một cách kiêu ngạo, chân dùng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ, tay giơ chéo song chưởng lên bảo vệ lấy trước ngực, khẽ cúi chào và nói:

- Mời lão tiền bối ra tay chỉ giáo cho.

Thế Vân thiền sư trợn trừng hai mắt và quát lớn:

- Người dám khinh thị lão tăng như vậy phải không?

- Không dám. Hậu bối chỉ xin lão tiền bối chỉ giáo cho đấy thôi vì lão tiền bối đã nói nếu hậu bối chịu được hơn trăm hiệp thì cho hậu bối rời khỏi Thiên Phật Đỉnh ngay nhưng hậu bối đâu dám ra tay trước.

- Người phải cẩn thận. Trong hơn trăm hiệp đó lão tăng đều giữ những thế võ kỳ lạ nhất thiên hạ, chỉ sợ người tránh không nổi trăm hiệp thôi.

Nói xong, y múa song chưởng tấn công chớp nhoáng liền. Dư Vân vội nhảy ra xa hơn trượng tránh né nhưng hai tay của Thế Vân thiền sư đã lẹ làng chộp tới.

Chàng kinh hãi vội giở hết tốc lực của Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra tránh né.

Phải biết Thế Vân thiền sư là một nhân tài kiệt xuất của phái Nga Mi gần hai trăm năm nay mới có một. Võ học của lão tăng kỳ lạ, những võ học này y phải tốn mấy chục năm mới sáng tác ra được. Cho nên lão tăng không ra tay thì thôi mà đã ra tay thì liền miền bất tuyệt nên Dư Vân tránh tới đâu đã thấy tay của lão tăng đuổi tới đó và định chộp mình liền. Tuy Dư Vân đã giở hết võ công kỳ tuyệt mà vẫn thấy áp lực của đối phương rất mạnh dồn dập tấn công tới nên trong lòng kinh hãi thầm nghĩ:

- Thế Vân thiền sư không hổ thẹn là kỳ tài trong võ lâm, một tôn sư giỏi nhất thời. Nếu y đem những tài học của y truyền lại cho môn hạ của phái Nga Mi thì ngày nay phái Nga Mi đã xưng hùng xưng bá võ lâm rồi.

Trong lúc chàng nghĩ ngợi thì ngón tay của Thế Vân thiền sư vừa đụng tới đầu vai của chàng. Chàng cảm thấy hơi tê tái, kinh hãi vô cùng vội giơ năm ngón tay phải ra chộp luôn cổ tay của đối thủ. Thế Vân thiền sư thấy chàng nắm được cổ tay mình thì kinh hãi vô cùng.

Lúc này hòa thượng mới biết đối phương là tay kinh địch nhất trong đời mình, liền rút cánh tay phải lại và giơ tả chưởng lên đánh vào tay Dư Vân tức thì.

Nhưng Dư Vân đã nhanh nhẹn buông tay lão hòa thượng và nhảy ra ngoài xa bảy tám trượng để tránh né. Chỉ nghe kêu búng một tiếng, chưởng thế lợi hại của Thế Vân thiền sư đã đánh trúng một cây cổ thụ, cành cây rung động mãi, lá rụng như mưa. Dư Vân đứng ở xa lớn tiếng hỏi:

- Xin hỏi tiền bối đã đấu đủ một trăm hiệp chưa?

Thế Vân thiền sư đánh hụt một chưởng đó, thấy thân pháp của Dư Vân nhảy ra ngoài tránh né, tinh diệu cũng công nhận Chế Long Thủ Pháp của chàng vừa nắm cổ tay mình cũng tuyệt diệu khôn tả.

Lão hòa thượng đang đứng ngăn người ra bỗng nghe Dư Vân hỏi liền ngơ ngác giây lát rồi mới lạnh lùng nói:

- Mới được bốn mươi chín hiệp, thế mà ngươi đã hãi sợ rồi sao?

Dư Vân vẫn ung dung, tủm tỉm cười đáp:

- Công lực của tiểu bối rất non làm sao chống cự nổi võ học khoáng tuyệt thiên hạ của tiền bối. Nhưng lão tiền bối muốn trong một trăm hiệp thắng được hậu bối thì hậu bối cũng tự tin chưa đến nỗi hèn kém như thế.

Thế Vân thiền sư mặt lộ sát khí quát lớn:

- Người đã nói vậy, lão tăng...

Nhưng Thế Vân thiền sư đột nhiên dụi nét mặt lại thở dài và nói tiếp:

- Thôi người rời khỏi Thiên Phật Đỉnh đi, lão tăng không muốn giết chóc làm chi, Kim Đỉnh đã mất địa vị Chương môn, như vậy lão tăng đã có một người hiểu biết kinh văn hầu cạnh để đỡ tịch mịch. Nhưng một ngày kia Kim Đỉnh sư diệt tới kiếm người thì lúc ấy là ngày người chịu chết đó.

Dư Vân ngăn người ra một hồi rồi từ từ hỏi:

- Như vậy lão tiền bối định đem tuyệt học của mình ra truyền dạy cho Kim Đỉnh thượng nhân phải không?

Thế Vân thiền sư trầm giọng đáp:

- Lão tăng đã lập thế rất nặng, quyết không dây dưa tới việc của bốn môn dù bốn môn có nguy nan đến đâu lão cũng chỉ khoanh tay đứng xem. Với hành vi của người, đáng lẽ phải xử tội lăng trì, nhưng lão tăng không muốn trái lời thề, nên buông tha cho người lúc này. Sau này Kim Đỉnh sư diệt sẽ là người gánh trọng trách, rạn vỡ phái Nga Mi.

- Đó là việc của tiền bối, hậu bối đây không có... quyền biết tới. Kim Đỉnh thượng nhân là người rất hẹp lượng, một ngày gần đây đại sư sẽ đi đến chỗ diệt vong.

Nói xong Dư Vân ha hả cười rồi tung mình nhảy xa hơn mười trượng, ra khỏi chùa Vạn Thọ đi nhanh như điện chớp, thoáng cái đã mất dạng.

- o O o -